

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1144/2023
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из села ..., Општина ... и ВВ из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, Координационе управе за аутономну покрајину КиМ – ПУ Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 720/22 од 28.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 720/22 од 28.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Гж1 720/22 од 28.09.2022. године Апелациони суд у Београду је, на основу одржане расправе, преиначио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1799/19 од 23.06.2021. године у ставовима другом и четвртном изреке, па је одбио тужбене захтеве тужилаца да им тужена на име накнаде штете због неосноване обуставе исплате зараде и других примања у временском периоду од 01.06.2013. године до 31.12.2019. године исплати износе главница са законском затезном каматом, у висини и на начин како је то одређено ставом првим изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у петом ставу изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке, преиначено је решење првостепеног суда П1 1799/19 од 09.09.2021. године и одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка у износу од 120.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом петим изреке, обавезани су тужиоци да туженој надокнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 51.000,00 динара, у року од 8 дана.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у спорном временском периоду од јуна 2013. године до децембра 2019. године били у радном односу у Косовској полицији, која није у саставу МУП-а Републике Србије, те су за свој рад примали плату. Захтев за исплату спорних износа тужиоци заснивају на чињеници да су 14.02.2009. године примљени у радни однос код тужене, без пријема решења због безбедоносних разлога. Тужиоци су од тог времена до јуна месеца 2013. године примали плату, која ја након тог времена обустављена без доношења писмене одлуке, односно без навођења разлога за ускраћивање дотадашњих права. Након јуна месеца 2013. године тужиоци су наставили да сакупљају податке за тужену, али их никоме нису слали.

Пошто тужиоци нису од руководиоца одељења захтевали заштиту повређеног права по члану 140. Закона о државним службеницима, у спорном временском периоду нису имали правни основ за рад код тужене, нити су по налогу тужене обављали фактички рад, другостепени суд одбија тужбени захтев из разлога што су тужиоци све време у радном односу у Косовској полицији, а за спорну исплату нема основа у одредбама члана 26. Закона о државним службеницима, нити се ради о случају из члана 41. Закона о раду. По овим одредбама постоји општа забрана заснивања радног односа код два послодавца преко пуног радног времена, а тужиоци раде у Косовској полицији са пуним радним временом.

По оцени Врховног суда другостепени суд је правилно применио материјално право.

Чињенично је разјашњено, а ревизијом се не спори правилност утврђења другостепеног суда да тужиоци након јуна месеца 2013. године нису имали било какав правни основ за исплату по основу радног ангажовања за тужену, нити су по налогу тужене обављали било какав фактички рад. При томе, тужиоци нису захтевали да надлежни орган тужене одлучи о њиховим правима и обавезама из радног односа, које су фактички престале да се реализују јуна месеца 2013. године. Стога, правилно закључује другостепени суд, позивајући се на раније важеће и актуелне одредбе Закона о полицији и члана 26. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05... 94/2017) да нема услова за примену института додатног радног ангажовања за другог послодавца, пошто су тужиоци све време у радном односу са пуним радним временом у Косовској полицији. Након јуна месеца 2013. године по налогу тужене тужиоци нису обављали било какав фактички рад, нити је тужена остваривала користи од њиховог рада, те нису испуњени услови за обавезивање тужене да тужиоцима надокнади штету у висини зарада и других примања по основу рада.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**